

Az ember állítólag társas lény

Sokáig azt hittem, az ember alapvetően csak azért tartozik a társas-lény kategóriába, mert az elmúlt évezredek hangyabolyszerű városai ezt hozták, ezt szoktuk meg. De lassan-lassan, másfél év alatt rá kell ébrednem, hogy semmi köze egymáshoz a két dolognak. Zavaró és rettenetesen furcsa, hogy mennyire képes egyvalaki társaságára vágyani az ember - elsősorban. Ilyenkor képes kapaszkodni olyan álmokba is, amikről tudja, hogy lehetetlenek, amikről tudja, hogy már régen dugába dőltek, de mégis próbálja megfogni a felhőket - csak azért, hogy találjon valamit, amibe kapaszkodhat. Hogy találjon valamit, ami értelmet ad a harcoknak és a küzdelemnek nap mint nap: egy valódi társat. Mindezen felül persze ott van a társaság is. Nagyon kevés kivételtől eltekintve (mint például a mai fiatal, öltönyös és kíméletlen üzletember, de talán még ő sem) mindenkinek lételeme megosztani akár gondokat, akár örömet valakikkel, valakivel, akitől tanácsot kérhet, vagy akiknek elmehet szórakozni - hiszen valljuk be, egyedül lemenni egy bárba jó dolog, de csak ha tudjuk, nem egyedül jövünk vissza, nem? Mindezeket összevetve újra rá kellett ébrednem, hogy önmagában véve mennyire gyenge is az ember....vagy talán csak mennyire gyenge lett? Talán régen nem volt ennyire szerencsétlen, ennyire esetlen, ha magára maradt? És ha igen, akkor mégis mi történt velünk?

Created by Peter Molnar <mail@petermolnar.net>, published at 2004-10-12 10:47 UTC, last modified at 2021-05-11 11:49 UTC , to canonical URL <https://petermolnar.net/journal/az-ember-allitolag-tarsas-leny/> , licensed under CC-BY-4.0 .